

Sygn. akt II K 1705/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2023 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu, II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia Wojciech Langer**

Protokolant: Katarzyna Szczygieł

po rozpoznaniu w dniu 20 czerwca 2023 roku

sprawy **A. G.**

syna P. i B. z domu M.

urodzonego (...) w N.

oskarżonego o to, że:

w dniu 10 kwietnia 2022 roku około godziny 1:50 w N. na ul. (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny - samochód marki B. o nr rej. (...) znajdując się w stanie pod wpływem substancji psychotropowych z grupy II-P w postaci $\Delta 9$ - tetrahydrokannabinolu ((...)) przy stwierdzonym stężeniu substancji we krwi w ilości 2,89 ng/ml,

tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 kk

uznaje oskarżonego A. G. za winnego tego, że w dniu 10 kwietnia 2022 roku około godziny 1:50 w N. na ul. (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny - samochód marki B. o nr rej. (...) znajdując się w stanie po użyciu substancji psychotropowych z grupy II-P w postaci $\Delta 9$ - tetrahydrokannabinolu ((...)) przy stwierdzonym stężeniu substancji we krwi w ilości 2,89 ng/ml, co stanowiło wykroczenie art. 87 § 1 kw i za to na mocy powołanego przepisu **wymierza** mu karę 2.500 (dwóch tysięcy pięciuset) złotych grzywny;

na podstawie art. 87 § 3 kw **orzeka** oskarżonemu A. G. środek karny w postaci zakazu kierowania wszelkimi pojazdami mechanicznymi na okres 10 (dziesięciu) miesięcy, na poczet którego na mocy art. 29 § 4 kw zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 11 stycznia 2023 roku;

na podstawie art. 119 § 1 kpw **zwalnia** oskarżonego A. G. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt II K 1705/22

UZASADNIENIE

wyroku z 20 czerwca 2023 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Oskarżony A. G. w dniu 10 kwietnia 2022 roku około godziny 1:50 prowadził samochód osobowy marki B. o nr rej. (...) po ul. (...) w N..

Funkcjonariusze Policji J. T. i M. P., pełniąc patrol, zatrzymali oskarżonego do kontroli drogowej. Przeprowadzili badanie na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Wynik badania przeprowadzonego urządzeniem A. I. wyniósł 0,00 mg/l.

Następnie funkcjonariusze podjęli decyzję o przeprowadzeniu badania na zawartość środków odurzających w wydychanym przez oskarżonego powietrzu. Wobec odmowy poddania się temu badaniu przez oskarżonego, funkcjonariusze zatrzymali go i odeskortowali na sądecki oddział ratunkowy, gdzie od oskarżonego pobrano krew do badań.

W wyniku przeprowadzonych badań toksykologicznych w próbce krwi pobranej od oskarżonego o godzinie 02:40 stwierdzono obecność substancji psychotropowych w postaci Δ^9 -tetrahydrokannabinolu w stężeniu 2, 89 ng/ml.

Oskarżony przed jazdą samochodem palił marihuanę.

Oskarżony A. G. ma 20 lat. Jest kawalerem, nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Nie był dotychczas karany sędownie. Uczy się w 4 klasie technikum. Jest na utrzymaniu ojca.

Dowody:

wyjaśnienia oskarżonego A. G. k. 48 i 76; zeznania J. T.: k. 9; zeznania M. P.: k. 11; protokół pobrania krwi k. 12 ; opinia biegłego 18-19.

Oskarżony A. G. zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i przed Sądem nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Przyznał, że w dniu 9 kwietnia 2022 przyjął środki odurzające w postaci marihuany. Podczas zatrzymania o godzinie 01:50 dnia 10 kwietnia 2022 roku, zdawał sobie sprawę, że w jego organizmie mogą być jeszcze jakieś ślady tej substancji, ale czuł się dobrze i nie miał żadnych oznak mogących wskazywać, że jest pod wpływem środków odurzających. Był zaszpany, ale wynikało to z późnych godzin nocnych. Sąd nie miał podstaw do kwestionowania wyjaśnień złożonych przez oskarżonego w istotnym dla sprawy zakresie. Wyjaśnienia złożone przez oskarżonego korespondują z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Wyrażona przez oskarżonego skrucha, że prowadził samochód po użyciu środków psychotropowych, w ocenie Sądu była szczerą i autentyczną.

Z zgromadzonych w sprawie dowodów, opisujących wygląd i zachowanie oskarżonego w czasie zatrzymania i bezpośrednio po nim nie wynika, żeby u A. G. występowały symptomy upośledzające jego sprawność psychofizyczną, koordynację ruchową lub czas reakcji, ani też zaburzenia postrzegania rzeczywistości, logicznego myślenia lub pamięci, mogące w realny sposób wpływać na jego zdolności psychomotoryczne jako kierowcy.

Zeznania złożone przez funkcjonariuszy Policji J. T. i M. P. w postępowaniu przygotowawczym stanowią obiektywny dowód na fakt prowadzenia przez oskarżonego samochodu po użyciu środków odurzających. Nie wynika z nich natomiast, że oskarżony znajdował się pod wpływem środka odurzającego w rozumieniu art. 178a § 1 kk. Z zeznań funkcjonariuszy wynika, że decyzję o poddaniu oskarżonego badaniu na obecność środków odurzających, podjęli z uwagi na: przekrwione oczy, powiększone, niereagujące na światło źrenice i spowolnienie mowy. Zeznania złożone przez funkcjonariuszy w tym zakresie znajdowały odzwierciedlenie w sporządzonej przez nich bezpośrednio po zdarzeniu notatce. Odnośnie zeznań funkcjonariuszy w tym zakresie należy wskazać, że po pierwsze stwierdzenie u kogoś takich fizjologicznych cech jest wysoce ocenne, po drugie nawet wystąpienie tych cech, przy braku innych przesłanek świadczących o realnym upośledzeniu zdolności psychoruchowych, nie daje wystarczających podstaw do stwierdzenia, że sprawność psychomotoryczna oskarżonego była zaburzona w takim stopniu jak u osoby nietrzeźwej. Tym bardziej jeśli ocena jest dokonywana w porze nocnej, bezpośrednio po zatrzymaniu do kontroli drogowej. Ponadto taka ocena może odbiegać od standardów naukowych.

Potwierdza to treść protokołu pobrania krwi sporządzonego przez lek. med. K. K., sporządzonego w przepisanej formie przez osobę do tego kompetentną, który nie był w niniejszym postępowaniu kwestionowany, ocenionego

jako przydatny do odtworzenia stanu faktycznego sprawy. Z protokołu wynika, że bezpośrednio przed pobraniem, oskarżony mówił wyraźnie, miał normalne źrenice, reakcja źrenic na światło była prawidłowa, miał pewny chód, pewnie podnosił przedmioty z ziemi, a próba palec nos była ujemna. Oskarżony miał również prawidłową orientację co do czasu i miejsca.

Opinię biegłego toksykologa M. K. należało uznać za przydatną dla rozstrzygnięcia. Biegły sporządził opinię w sposób rzetelny, zgodnie z aktualnym stanem badań naukowych, spełniając wszystkie wymogi stawiane takiej opinii w art. 201 Kodeksu postępowania karnego. Wyjaśnił jak Δ^9 – tetrahydrokannabinol oddziałuje na zdolności psychomotoryczne człowieka oraz że wydał opinię, uwzględniając praktykę opiniodawczą oraz wnioski z Krajowej Konferencji Toksykologów Sądowych z 2012 roku, w której stwierdził, że w momencie pobrania krwi oskarżony „mógł znajdować się w stanie pod wpływem (...) (substancji psychotropowej z grupy II-P)”. Opinia biegłego w tym zakresie nie była więc stanowcza, wskazuje ona bowiem jedynie na możliwość pozostawania oskarżonego pod wpływem opisanej substancji. W związku z tym w oparciu o ten dowód nie można uznać w sposób pewny i jednoznaczny, iż A. G. pod takim wpływem się znajdował, choć z opinii tej w sposób stanowczy i pewny wynika, że w czasie prowadzenia pojazdu znajdował się on w stanie po użyciu wymienionej wyżej substancji.

Sąd zważył co następuje:

Na wstępie tej części rozważań podkreślić należy, że podstawę wszelkich rozstrzygnięć w postępowaniu karnym, zgodnie z art. 2 § 2 kpk powinny stanowić prawdziwe ustalenia faktyczne, których dokonuje Sąd w oparciu o wszystkie przeprowadzone w sprawie dowody, poddane swobodnej ocenie, uwzględniającej zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Przez prawdziwe ustalenia faktyczne rozumie się zaś „ustalenia udowodnione, a więc takie, gdy w świetle przeprowadzonych dowodów fakt przeciwny dowodzeniu jest niemożliwy lub wysoce nieprawdopodobny. Obowiązek udowodnienia odnosić należy jednak tylko do ustaleń niekorzystnych dla oskarżonego, jako że on sam korzysta z domniemania niewinności (art. 5 § 1 k.p.k.), a niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na jego korzyść (art. 5 § 2 k.p.k.)” (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2008r. w sprawie V KK 267/08, opublikowane LEX nr 485030). Tym samym przy braku dowodów winy oskarżonego, dla uniewinnienia wystarczające jest uprawdopodobnienie, a nie udowodnienie jego wersji wydarzeń. Dla wydania wyroku skazującego koniecznym jest bowiem, by sprawstwo czynu było bezsporne, a nie jedynie prawdopodobne, nawet gdy stopień tego prawdopodobieństwa jest duży (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 2 kwietnia 2009r., II KK 303/08, opubl. Lex nr 507941). Jest to konsekwencja domniemania niewinności, które jest zagwarantowane już w art. 42 ust. 3 Konstytucji. Domniemanie to „obalać ma oskarżyciel udowadniając oskarżonemu winę. Sąd zatem nie ma żadnego obowiązku poszukiwania z urzędu dowodów wspierających oskarżenie, gdy te dostarczone przez oskarżyciela do skazania nie wystarczą, a on sam do ich uzupełnienia nie dąży” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 8 marca 2007r., II Aka 33/07, opubl. KZS 2007/11/49). „W postępowaniu karnym [w którym na oskarżyciela spoczywa ciężar dowodu] nie chodzi o poszukiwanie dowodów niewinności oskarżonych, lecz dowodowe wykazanie ich winy” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 31 października 2019r., II Ka 34/19, opubl. KZS 2019/12/35).

A. G. został oskarżony o to, że w dniu 10 kwietnia 2022 roku około godziny 1:50 w N. na ul. (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny - samochód marki B. o nr rej. (...) znajdując się w stanie pod wpływem substancji psychotropowych z grupy II-P w postaci Δ^9 - tetrahydrokannabinolu ((...)) przy stwierdzonym stężeniu substancji we krwi w ilości 2,89 ng/ml, tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 kk.

Zgodnie z treścią art. 178a § 1 kk penalizacji podlega zachowanie polegające na prowadzeniu pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego. Tak więc pozostawania pod wpływem środka odurzającego jest koniecznym znamieniem tego czynu zabronionego, który ma zostać udowodniony.

W obowiązujących przepisach brak zdefiniowania stanu „pod wpływem środka odurzającego”, którym posługuje się ustawodawca w art. 178a § 1 kk oraz stanu „po użyciu środka podobnie działającego do alkoholu”, którym posługuje się ustawodawca w art. 87 § 1 kw. Zgodnie z przyjętą linią orzecniczą (por. wyrok Sądu Najwyższego z 28 czerwca

2022 r. III KK 205/22, wyrok Sądu Najwyższego z 3 grudnia 2014 roku II KK 219/14), którą Sąd rozpoznający sprawę podziela, w sprawie o przestępstwo z art. 178a § 1 kk każdorazowo należy ustalić, czy środek miał wpływ na sprawność psychomotoryczną kierującego pojazdem w stopniu podobnym, jak w sytuacji znajdowania się pod wpływem alkoholu. Jak wskazał biegły oskarżony tylko mógł znajdować się pod wpływem takiego środka.

Wartość stężenia środka psychotropowego we krwi oskarżonego ustalona została na poziomie 2, 89 ng/ml. Badanie przeprowadzono w niespełną godzinę po zatrzymaniu oskarżonego do kontroli drogowej. Biorąc pod uwagę, że 1 miligram to 1 000 000 nanogramów, jest to wartość zaledwie minimalnie przekraczająca, funkcjonującą w nauce jako graniczna, wartość 2, 5 ng/ml. Z przedstawionego przez stronę oskarżycielską materiału nie wynika, że przyczyna zatrzymania oskarżonego była inna niż chęć poddania go rutynowej kontroli drogowej. Zachowanie i wygląd oskarżonego po zatrzymaniu również w żaden sposób nie wskazywało, że jego zdolności psychomotoryczne są w jakikolwiek sposób upośledzone. W ocenie Sądu brak jest pewnych i jednoznacznych dowodów na to, że oskarżony znajdował się pod wpływem środka odurzającego w rozumieniu art. 178a § Kodeksu karnego.

Zebrane w sprawie dowody nie wskazywały, że oskarżony znajdował się pod wpływem środka odurzającego w rozumieniu art. 178a § kk, wskazywały natomiast, że A. G. prowadząc samochód w dniu 10 kwietnia 2022 roku znajdował się w stanie po użyciu środka działającego podobnie do alkoholu w postaci marihuany w rozumieniu art. 87 § 1 Kodeksu wykroczeń. Powyższe ustalenia nie wychodzi poza zakres przedmiotowy niniejszego postępowania i zostało podjęte w trybie art. 400 § 1 kpk.

A. G. w dniu 10 kwietnia 2022 roku około godziny 1:50 prowadził pojazd mechaniczny znajdując się w stanie po użyciu środka działającego podobnie do alkoholu. W świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, że A. G. w chwili prowadzenia samochodu po drodze publicznej miał w organizmie środek odurzający w postaci Δ^9 – tetrahydrokannabinolu. Z jego oświadczenia wynika, że musiał mieć świadomość wysokiego prawdopodobieństwa, że przyjęta wcześniej substancja, nadal utrzymuje się w jego organizmie. Mimo to zdecydował się na prowadzenie pojazdu mechanicznego, zatem godził się na popełnienie czynu zabronionego. Czyn oskarżonego był społecznie szkodliwy, stan po użyciu środka odurzającego działającego podobnie do alkoholu w postaci marihuany niesie bowiem za sobą spadek zdolności psychoruchowych co powoduje zagrożenie dla innych uczestników ruchu drogowego. Czynniki zwiększającymi karygodność czynu oskarżonego było niewątpliwie poruszanie się dość ruchliwą, nawet w porze nocnej, drogą publiczną na trasie N. - J., a także przewożenie w tym stanie pasażerów. Czyn oskarżonego był zawiniony, A. G. był poczytalny w chwili czynu, nie działał w stanie wyższej konieczności czy innej anormalnej sytuacji motywacyjnej.

Za popełnione wykroczenie Sąd wymierzył A. G. karę grzywny w wysokości 2500 zł. Sąd uznał, że kara grzywny orzeczona w minimalnej wysokości wystarczająco będzie spełniała cele prewencyjne i wychowawcze wobec niekaranego dotąd oskarżonego i spowoduje, że w przyszłości oskarżony nie popełni podobnego czynu. Przy ustalaniu wysokości grzywny Sąd, zgodnie z art. 24 § 3 Kodeksu wykroczeń, miał również na względzie sytuację majątkową i osobistą A. G.. Obwiniony jest młodą, zdolną do pracy osobą, ale jeszcze się uczy i jest na utrzymaniu ojca.

W ocenie Sądu taka reakcja karna nie stanowi, wyrazu nadmiernej represyjności w stosunku do oskarżonego, ale jest stanowczą reakcją na naruszenie porządku prawnego. Jest karą sprawiedliwą i adekwatną do okoliczności oraz sposobu popełnienia wykroczenia i winna sprawić, iż obwiniony nie popełni w przyszłości zwłaszcza podobnych czynów i będzie funkcjonować jako kierowca zgodnie z wymogami prawa.

Na podstawie art. 87 § 3 kw, Sąd orzekł wobec obwinionego środek karny w postaci kierowania wszelkimi pojazdami mechanicznymi na okres 10 miesięcy. Orzeczenie tego środka było obligatoryjne. Orzekając czas trwania środka na okres 10 miesięcy, Sąd miał na względzie konieczność pomocy obwinionemu w uświadomieniu sobie, że postąpił sprzecznie z porządkiem prawnym i jednocześnie powstrzymać go w przyszłości od kolejnych naruszeń przepisów o ruchu drogowym. Ponadto wpłynie na oskarżonego na tyle dyscyplinująco, że w przyszłości nie będzie już naruszał porządku prawnego.

Na podstawie art. 29 § 4 kw na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów Sąd zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy oskarżonemu od dnia 11 stycznia 2023 roku.

Sąd mając na uwadze sytuację osobistą i majątkową oskarżonego, zwolnił go od kosztów sądowych w całości, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa. Obciążenie oskarżonego tymi kosztami stanowiłoby dla niego zbyt ciężkie do uniesienia skutki.